

אסון של האשה

הבטחון, אסרו עלינו את הדבר בתוקף תקנות החירום הבויות, אותן ירשת מידי המדכא הבריטי.

אי לואה, אני שואל אותך: הרצחת גם ירשת? הציונות גם העמדת פני תמיד? לא די בכך שאתה מוחק את שם הפקיד המואשם, והנה אתה טוען כי איי הוכרת השמות הוא סימן של פחדנות?

אדוני ראש הממשלה — הרשה לי להציע לך עיסקה שתספק את שנינו, ושתביא אותה שעה, ברכה רבה לציבור.

אתה תורה לפקידך להרשות לנו לפרסם את הפרטים אשר פירסומם נאסר עלינו בשעתם, תוך ניצול לרעה של מעמדי הבטחון.

אני מתחייב לפרסם את שמות מאשימי מערכת ידי מאשימים בניהול מערכת ידי עות, שמועות וכזבים נגד מר לבון, על חשבון משלם-המסים. לאחר מכן תהיה חופשי כאחתי-נפשך להגיש נגדנו משפט פלילי על הוצאת דיבה, בהתאם לחוק הקיים.

בברכה,

א. א. א. א.

בהשיבך השבוע בכנסת לשאלתה של חברי-הכנסת שניאור זלמן אברמוב, מצאת לנכון להתקיף קשות את מר פנחס לבון, מוכיר ההסתדרות הכללית. ציינת כי מר לבון דיבר על "עשרות סגני-אלופים ורבי-סרנים ופקידים של משרד-המפורסמת. כאשר נדרש מר לבון לפרט למי הוא מתכוון ענה, לדבריה, כי "אינו מוכן לדבר על שמות".

כתוצאה מכך נמנע ממך להגיש משפט פלילי נגד מר לבון, ואילו מאנשי מערכת הבטחון נשללה ההזדמנות לתבוע את עלבונם בבית-המשפט.

איני יודע מה בדיוק אמר וכתב מר לבון בעניין זה. זה ענייני. אך הריני יודע היטב מה קרה באותו עניין ל"העולם הזה". לצערי מטיל הדבר אור מוזר ביותר על דבריך.

"העולם הזה" לא הסתפק בהסתת האשמה הסתמית כי אנשי מערכת-הבטחון, שאנו משלמים את שכרם, אומנם עשו לילות כימים כדי לנהל את מערכת התעמולה שלך ושל מר שמעון פרס נגד מר פנחס לבון. "העולם הזה" ציין בפירוש את שם האיש אשר אישום חמור זה מתייחס אליו.

לצערו לא ניתן לנו לפרסם שם זה. אנשים הכסופים למרותך האישית, כשרי

דיון גוריון

שונים, — נשאלת השאלה: האם זהו תפקידם של קידים? בשביל זה מקבלים משכורת מקופת המדינה? האם במדינה מתוקנת כלשהי היה הדבר אפשרי? אין זה אלא פרט המלמד על פרטים אחרים...

היועץ המשפטי החדש השיב כי לרוץ המול אין קטע זה יכול לשמש עילה ל"משפט פלילי על הוצאת דיבה. רק אדם שזוהה אישית יכול להגיש משפט כזה. יחד עם זאת הציע היועץ הפרוגרסיבי לחוקק חוק מיוחד שיסתום סופית את פיהם של אזרחים הצופים כמו פנחס לבון, ויגן על נערי-הזוהר של ביגיי מפני "לשון הרע".

בני עין הרע: לא היה דרוש ליועץ החדש זמן רב כדי להיכנס לעור קודמו.

כזה. הוא מתנגד לו תכלית ההתנגדות. הוא "רואה בעין לא יפה את הידיעות הבלתי נכונות שהופיעו על נושא זה".

כלי מורא ופחד איזון את חנייתו, ועלה בדהרה על טחנת-הרוח של ההצעה, פרי יוזמתו שלו עצמו.

אלה היו רק טחנות-רוח קטנות. הן לא השביעו את האביר השש-אלי-קרבו. הוא היה זקוק לענק גדול יותר.

ביום הרביעי נדהמו מאות אלפי אזרחי המדינה לשמוע במהירות

— ועל כל אחת הוא עולה בדהרה, ללא רגע של היסוס.

לפני שבוע גילה במאחר כי המכון ה"אפרואסיאתי של ההסתדרות הקום תוך שותפות עם תנועת-הפעלים האמריקאית. מיד יצא להתקפה ותבע לגרש את הדיבוק. אביר מיבצע סיני, בן בריתם של הבריטים והצרפתים בטואק, האיש שטען כי דווקא מיבצע זה העלה את קרנו בניני האפריקאים והאסיאתים — מצא פסול בשותפות.

אכן, על כך אמרו חז"ל: "טול קורה אימפריאליסטית מכין עיי

"אותו רגע נתגלו לעיניהם שלושים או ארבעים טחנות-רוח, שניצבו שם בשפלה. אך ראה אותם דון קיחוטה, מיד פנה אל נושאי-כילו לאמור: "המזל מיטיב לנון את עניינינו מכפי שיכולנו לבקש. כי הנה, אתה רואה לפניך, ידידי סאנצ'ו פאנסה, כשלושים ענקים לא ידעו חוק, עמם אני מתכוון להיכנס לקרב. אטול מהם את חייהם, ונצא מקרב זה בשלל גדול. הן זאת מלחמת-צדק. שרות רב הוא לאלוהים למחוק גזע אדור זה מעל פני הארץ".

באמרו כן, דירבן את סוסותיו רוסי נאנטה מבלי שים לב לאזהרות סאנצ'ו, שי אכן אין אלה אלא טחנות-רוח, פתח בהתקפה. אך בקרבן אליהן לא הבחין כי טחנות הן, ויזעק לעומתן במלוא ריאותיו: "אל תנסו לברוח, מוגיילב, יצרים שפלים שי כמותכסו אביר יחיד הוא העולה עליכסו".

בהפקידו את גורלו בידי גברתי, דולטיניאה ובבקשו ממנה לעמוד לימינו, כיסה את חזהו במיניו ואיזן את החנית. במלוא המהירות דהר לעבר הטחנות ויתן קוף את הטחנה הראשונה שניצבה בדרכו...

מה היה קורה בארצות-הברית אילו נודע כי הנשיא דהייט איזנהואר ביקש להגיש משפט פלילי נגד חברי-מפלגה, ריי צ'ארד ניסון, בעון דברים שפירסם בניו יורק טיימס?

איך היה מגיב הציבור הבריטי אילו נמסר לו כי ראש-הממשלה הארולד מקמילן רצה להגיש תביעה פלילית ולדרוש עונש-מאסר נגד חברי ויריביו, ראב באסלה, בגלל ראיון שנתן לטיימס הלונדוני?

בשני המקרים, קרוב לוודאי כי האזרחים היו מבקשים לשלוח את מנהיגם לחפשה ממושכת בהרים, מתוך תיקווה כי האוויר ההררי הצח יסייע בעדו להירגע ולהחיל לים במהרה.

בישראל לא הודעו איש. כמה מעתוני-הבוקר לא טרחו אפילו לשים את הידיעה הפאנטסטית בכותרת הראשית שלהם, בעמוד הראשון. הם החביאו אותה באחד העמודים האחוריים. הארץ, עתונם של נערי-הזוהר, הסתיר אותה באמצע העמוד השלישי, תחת הכותרת הסתמית: "אין ממש' בהאשמות פ. לבון על אנשים במערכת הבטחון".

כי אכן, אין לדרוש עוד מאזרחי ישראל להתייחס ברצינות לדברי ראש ממשלתם. ומאידך — הדברים עגומים מדי מכדי שישמשו נושא ללצון הציבור.

דון-גוריון וסאנצ'ו פרס נגד טחנות-הרוח (בעיקבות דומיה)

שבוע החל דויד בן-גוריון דומה יר ויותר לגיבור הספר האהוב עליו ב" יותר — ספר אשר למענו למד במיוחד את השפה הספרדית.

אילו קם כיום במדינה סופר מחונן כמו מיהל סרבאנטס סאי בדרה, יכול היה לחבר פאטירה נהדרת על עילולותיו.

החדשות של "קול ישראל" כי דויד בן-גוריון פנה אל היועץ המשפטי בדרגשה להגיש משפט פלילי נגד המזכיר הכללי של ההסתדרות ה"עובדים, בעוון דברים שפורסמו בביטאון הרשמי של ההסתדרות, שהוא למעשה ביטאון מפא"י.

אותם דברים נכללו בראיון שנתן פנחס לבון לכתב דבר, לפני למעלה מחודש, בשיא מערכת-הכוכבים שהתנהלה נגדו. אמר לבון: "אם היום יש אנשים במערכת הבטחון — ויש אומרים עשרות — העונקים בעבר זה קדושה אחת — להפיץ שמועות ורכי-לויות, לעבד' עתונאים ולהשפיע על חוגים

ניך, ולא קיסם מבין שיני ההפ"תדרות".

אך גמרה המדינה לצחוק מפרק סאטירי זה, כאשר גילה בן-גוריון את טחנת-הרוח של המוסד ליישוב סיכוכי-עבודה. היה זה ביגיי שדרש להקים מוסד כזה. ההסתדרות התנגדה להצעתו הקיצונית. לוי אשכול ואבא אבן עמלו כדי לפשר בין שתי העמדות. ועדה זו הציעה הצעה פשרנית, אחרי שביררה כי שני הצדדים מסכימים לה. לבון ואנשיו ניגשו לבצעה: הקמת מוסד קבע ליישוב כללי של סיכוכי-עבודה במדינה.

ואז נתברר כי דויד בן-גוריון שוב לא הובן כראוי, לא, הוא לא רצה כלל במוסד

הוא יכול היה להתחיל ישר בעלילה המי תוארת בפרק 8 של היצירה המקורית, תחת הכותרת: "על המזל הטוב שגפל בחלקו של דון קיחוטה האמיץ בעת ההרפתקה ה"מתרידה עם טחנות-הרוח, כמוה לא העלה עוד איש בדמינו, ועל אירועים אחרים אשר מן הראוי להנציחם בצורה הולמת".

דרושים רק שינויים קלים. טחנות-הרוח הפכו בינתיים לבנייני-הפאר של ההסתדרות, ובראשם הארמון רביהחלונות של החעד הפועל. ואילו המכשף פרסטון, המתנכל ל"דון קיחוטה, פשט צורה ולבש צורה, והנהו עתה מוכיר ההסתדרות פנחס לבון.

די לנו לעצום את עינינו, כדי לראות את דון גוריון עולה בדהרה על טחנת-הרוח ההסתדרתי תיות, כשנשוא כליו, סאנצ'ו פרס הנאמן, רוכב אחריו על חמורו ה"כטחוני, כשהוא חולם באושר על האי אשר דון גוריון הכביח להיציבו עליו כנציב.

מ אז תום הסיכוב האחרון של הפרשה. אין דויד בן-גוריון יודע מנוחה מהי. כל טחנת-רוח נראית לו כענק הסתדרותי